

[Wilhelm]

sige, at det har været så længe undervejs, fordi det er så kompliceret, og så samtidig sige, at høringsrunden må blive så kort. Det er kompliceret. Jeg har læst mindretallets og flertallets forslag tre gange. Alligevel sidder jeg under behandlingen i dag her og finder overraskelser. Det er meget kompliceret, og det har man erkendt med den lange forberedelse. At høringsrunden bliver anstændig og ordentlig er derfor trods alt vigtigere, end at vi kan få lovændringen igennem i maj 1983 fremfor måske først til oktober 1983.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er noget meget usædvanligt, hvis vi skal til at behandle konkrete sager fra folketingets talerstol. Jeg har daglig en række udvisningssager til behandling, sager, der indankes for mig. Jeg er ikke i stand til uden at gennemgå en sag nærmere at træffe en afgørelse under en debat. Jeg synes, det er et urimeligt forlangende, at man skal tage stilling til den. Så vidt jeg husker i den forbindelse, er der ikke truffet nogen afgørelse i justitsministeriet. Jeg mener, at den er indanket for justitsministeriet, og jeg vil se på den på sædvanlig grundig måde, men det kan ikke være rimeligt, at man skal tage stilling til den under debatten.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hvis hr. Wilhelm havde haft den tålmodighed, der lå i, at han ventede til anden runde, ville han ikke have haft lejlighed til at sige, at jeg skulle tænke over det, som justitsministeren sagde, for selvfølgelig har jeg gjort det. Jeg stillede et klart spørgsmål til justitsministeren: hvad vil justitsministeren gøre i mellemtiden? Når justitsministeren er nødt til – om ikke her, så over for retsudvalget ved det første møde – at tage stilling, så er det jo, fordi justitsministeren har undtaget ét menneske fra den udvisning, der skulle ske, og når ét menneske er undtaget fra den udvisning, der skulle ske, hvad så med den næste? Jeg har sendt én sag over. Jeg ønsker ikke, der skal tages stilling her, men der må tages stilling til selve princippet. Husk, det drejer sig om de helt elementære menneskerettigheder, og her bygger jeg igen på ombudsmanden. Det er nødvendigt, at der sker noget på det område. Det drejer sig ikke ba-

re om, hvorvidt vi skal betale lidt mere eller mindre i afgift på det ene eller andet område, hvor dette folketings flertal altid er så omhyggeligt – som regel da – med, om det nu kommer til at træde i kraft før eller senere.

Vi er nødt til at have en principiel regel, når ministeren selv er begyndt at skelne, om det nu er rigtigt eller ikke rigtigt, for det er menneskerettigheder, det drejer sig om. Derfor kan man ikke bare se bort fra det.

Jeg må gentage, at hvis vi ikke kan få det på anden måde, kan jeg blive tvunget til at overveje min stilling til hr. Wilhelms forslag. Ikke i den foreliggende form, for vi kan ikke have et forslag, der ligesom opfordrer os til bare at bruge tiden og vente med at få vedtaget loven, idet man lader være med at udvise i den tid, hvis det bliver lang tid. Det kan vi ikke, men der må tages stilling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg er selvfølgelig villig til både her og i retsudvalget at drøfte den måde, hvorpå vi kan sikre overgangen. Det er klart. Men jeg må rette en misforståelse. Hvis det er den samme sag, vi tænker på, så har jeg ikke gjort nogen undtagelse. Jeg har gjort én, der er dømt for en narkotikaforbrydelse, opmærksom på, at såfremt hun ønskede at blive under kriminalforsorgen i tiden, indtil straffen udløb – eller den tid, der var nødvendig – så var der, hvis folketinget gennemførte det lovforslag, der blev fremsat, mulighed for at få sagen for domstolene. Men det er ingen undtagelse. Jeg har bare gjort opmærksom på, at der ville være en mulighed for den pågældende – og selvfølgelig også for andre, endda andre i samme sag, der med en baggrund, der ikke er særlig fjernt fra den pågældende, må have samme mulighed for at kunne få deres sag behandlet ved domstolene. Men jeg har hele tiden fremhævet, at det forudsatte, at loven blev vedtaget i folketinget inden det tidspunkt.

Torben Lund (S):

Jeg skal gøre det meget kort. Justitsministeren var inde på spørgsmålet om en 7 års opholdsgrænse, som jeg også selv berørte i mit første indlæg. Jeg ser nu ikke nogen større betænkelighed ved at lave en mere fast